

Duch Svätý v našom živote...

Duch Svätý má v Písme rozličné mená: Pravda, Utešiteľ, Dar, Obranca, Láska. A má aj rozličné podoby, pod ktorými sa sprístupňuje. Nad Jordánom, pri Ježišom krste, je ako holubica, nad apoštolmi vo večeradle ako oheň. Ale najčastejšie prichádza v Písme pod menom Duch, dych, vanutie, vietor.

Toto jeho meno „Duch“ sa nachádza vo všetkých rečiach a je spoločným menom a označením tajomného Božieho Ducha, výrazom vypožičaným z prírodných javov vetra a dýchania. Duch je nehmotný a neviditeľný a preto sa ho nemožno dotknúť rukou, ani ho nemožno vidieť očami, ale dá sa počuť jeho hlas a dá sa vypozerovať jeho pôsobenie z výnimočných znamení, ktoré sprevádzajú náš život. Duch robí neobyčajné vonkajšie činy, ktoré pretvárajú našu zem. Pôsobí cez ľudí, ktorým vnuká čo majú robiť a ako majú konať. Dáva im výnimočné dary: myšlienky, rozhodnutia, nadšenie i odvalu a oni pod vplyvom toho, čo cítia alebo počujú vo svojom vnútri, konajú veľké a oživujúce skutky na zemi a prinášajú niečo také do tohto sveta, čo svet prekvapuje a pretvára. Napokon všetci musia konštatovať, že to čo práve vďaka týmto darom priniesli do sveta a spôsobili bolo alebo ešte stále je dobré pre všetkých. Zaujímavé ale je, že Duch pôsobí zvnútra, jeho činnosť vychádza vždy zvnútra a iba zvnútra ho možno poznať: „Vy ho poznáte, lebo prebýva vo vás.“ (Jn 14, 17) Veľké symboly Ducha o ktorých sme sa už zmienili: voda, oheň, vzduch, vietor, patria síce do sveta hmotnej prírody, ale pomáhajú nám pochopiť, že Duch preniká do srdca a duše človeka, do jeho vnútra a jeho prítomnosť v ňom je činná a spôsobuje také niečo, čo nám približuje tieto prirovnania. Pritom si však musíme uvedomiť, že Duch je rovnako tajomný ako Otec i Syn, veď je rovnako Boh. Dnes na sviatok Zoslania Ducha Svätého si všimneme zvlášť jeho pôsobenie v podobe posväcovania a poučovania. Veď Duch Svätý práve preto prišiel, aby nás posvätil a zjednotil s Bohom. Jeho úloha je posväcovať nás, robiť nás svätými a vovádzať nás do spoločenstva s Bohom.

V Starom zákone sa Duch Boží ešte nezjavuje ako osoba, ale ukazuje sa nám ako Božia sila, Božia moc, ktorá pretvára ľudské osobnosti, aby boli schopné konať výnimočné činy. Boli to najmä sudcovia, králi, proroci, ktorí boli obdarení niečím mimoriadnym, silou Ducha, ktorí im dával mimoriadnu schopnosť rozhodovať, viesť, alebo vidieť do budúcnosti. Táto Božia moc – Boží Duch zostupoval na týchto vyznačených ľudí s cieľom, aby posilnil vyvolený Boží ľud v povedomí, že Bohu patrí, jemu je zasvätený. Tento Duch prichádza od Boha a smeruje ľudí k Bohu, preto je to svätý Duch, lebo iba Boh je Svätý.

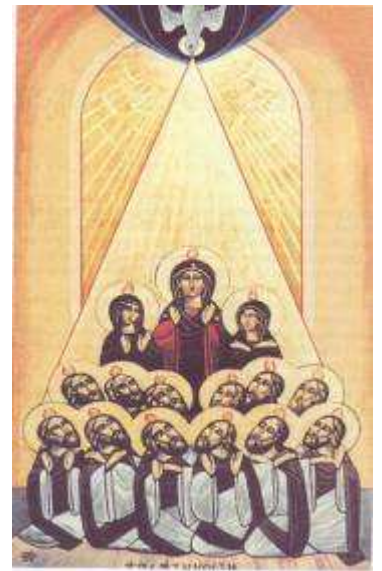
Spočiatku táto duchovná moc – Svätý Duch zostupoval na ľudí zvláštnym a mimoriadnym spôsobom. Vidíme to u sudcov. Sudcovia boli zástupcovia Boží, vodcovia ľudu, ktorých si vyberal sám Boh spomedzi ľudí. Boli predchodcami kráľov. Bol to Boží Duch, ktorý vzbudzoval sudcov izraelského ľudu. Nečakane a nepripravení, neschopní postaviť sa na odpor, jednoduchí sedliacky synovia ako Samson, Gedeon sú odrazu premenení, sú schopní nielen vykonať neobyčajné, udatné a mocné skutky, ale sú obdarení novou schopnosťou, aby mohli zastávať určitú dôležitú funkciu a splniť určené poslanie, napr. oslobodiť svoj ľud od nepriateľov. Duch Boží ich rukami a ich duchom predlžuje slávne dejiny odchodu z Egypta a zabezpečuje jednotu a spásu Izraela. Podobne je to i s prorokmi. Vieme, že proroci boli Božím Duchom

obdarení ľudia, ktorí mali schopnosti vidieť a predvídať. Aj oni spočiatku majú svoju prácu, každodenné akési bežné zamestnanie a zrazu ich prenikne Boží Duch a oni to cítia, že to čo vedia nie je z nich, ale cez nich chce hovoriť Boh. Zaujímavé je, že sa aj bránia tomuto poslaniu byť Božím hlasom, ale napokon idú a hovoria „Slovo“, ktoré vychádza z nich, ale pritom sa nezrodilo v nich, je to Slovo samého Boha, ktorý ich posielal povedať ho ľuďom, alebo predstaviteľom ľudu. Je tajomstvom ľudskému rozumu toto spojenie medzi Bohom a človekom. Duch Svätý otvára srdcia i myseľ prorokov pre Božie slovo, zjavuje im dokonca Božiu slávu a súčasne im dáva silu „pevne stáť na nohách“, aby hovorili a zvestovali ľudu aj blížiaci sa Boží súd. Duch robí z nich svedkov a sám vydáva svedectvo o Bohu.

Keď sa vrátíme do dnešnej doby, aj my sa niekedy stretáme síce s prirodzenými, ale predsa len mimoriadnymi darmi ducha. Je to napríklad dar umelecky stvárňovať obrazy: maľovať, vytvárať sochy, alebo písať básne a príbehy. Vieme, že sami umelci dosvedčujú, že je to moment chvíľa, keď im čosi „svítne“ v mysli, v duchu, čo napíšu a zobrazia... Sami nevedia ani presne ako a kedy. Niekedy sa trápia dni a noci a nejde to a zrazu dostanú inšpiráciu. Je to zaujímavé a pre nás poučné zvlášť, keď myslíme na Sväté písmo – na Starý a Nový zákon, ktorý bol napísaný z vnuknutia Ducha svätého. Bol to práve Boží duch, ktorý dával pisateľom Písma také svetlo a schopnosť, že im ľudsky povedané – „svitlo“ a napísali presne to a tak ako im Duch dával inšpiráciu. Bol to práve Svätý Duch, ktorý ich viedol a ktorý vie i vysvetliť to, čo sám dal napísať. Preto najľahší a najrozumiteľnejší spôsob, ako počuť hlas Božieho Ducha je prečítať si zo Svätého Písma s vysvetlením, aké nám dáva Svätý Duch prostredníctvom Cirkvi.

Sú okolnosti, v ktorých sa môžeme priam hmatateľne presvedčiť o pôsobení Svätého Božieho Ducha, keď zisťujeme čo sme z Božieho slova zabudli, alebo ešte nepochopili. Sto ráz napríklad čítame alebo počúvame tú istú vetu z jeho evanjelia, ale až pri sto prvom raze nájdeme v nej svetlo a radosť... Stokrát opakujeme ten istý skutok takmer stereotypne, až zrazu pochopíme, že to, čo robíme, je naozaj dobré a treba v tom vytrvať, alebo zlé a nebezpečné a treba s tým hneď prestať... Veľa udalostí prejde okolo nás, ale až v určitom momente objavíme medzi nimi súvis, ktorý dá nášmu doterajšiemu životu celkom nový smer. Nuž takto nejako vyzerá pôsobenie Ducha, ktorý nám podľa Pánovho prísľubu všetko pripomína a objasňuje, čo nám on povedal. Márne by však Duch prišiel, keby nám chýbala snaha počúvať a prijímať Božie slovo... Keby sme sa nesnažili počúvať a počuť ho, čo by nám potom Duch pripomínal, čo by nám objasňoval a ku čomu by nám dával silu a odvalu? Začnime teda s tým: zoberme si Božie slovo – Sväté Písmo do rúk a čítajme ho tak ako nám ho Cirkev predkladá a vysvetľuje.

Mário Orbán

DUCH SVÄTÝ, OHEŇ VEČNEJ LÁSKY

*Na počiatku Boh stvoril nebo, zem,
Boží Duch sa vznášal nad vodami.
Otváram knihu Božiu, prvý slávny
deň
už pri stvorení sveta horel
tajomstvami.*

*Duch Svätý oživuje vesmír celý,
kde On je, láska kvitne, večné spevy.
Bystriny, vtáci, zvieratká i kvety
sú Duchom značené,
v nich jeho oheň svieti.*

*Cez se Syn Boží prijal telo z Panny,
človekom stal sa ako úsvit ranný.
Duch Svätý s Otcom i Synom
jeden Boh,
sú stále spolu, jeden Boh
v osobách troch.*

*Duch, ktorý osvecuje všetko temné,
Duch pravdy, lásky páli všetky tiene,
Duch, večná láska
medzi Otcom, Synom,
niet spásy, požehnania
v ničom inom.*

*Bez lásky Ducha Zem sa zmení
v púšť,
zničí ju oheň, potopa a čierna plušť.
Bez Ducha nič nepretrvá,
žičaden tvor,
Duch Svätý dýcha z vesmíru i
velehôr.*

Svetoslav Veigl

V Duchu Svätom

Stalo sa zvykom umiestniť na Turíce do kostola brezu. Pohľad na brezu s množstvom lístkov nám má pripomenúť, že skôr spočítame listy ako všetky dobrodenia, ktorých sa nám v živote dostáva od Ducha Svätého. Sedem darov Ducha Svätého vymenovať vieme, ale rovnako si máme pripomenúť milosti, prejavy lásky, požehnaní, ktorými nás Duch Svätý obdarúva.

Kardinál John Newman prirovnal Cirkev k vitráži. Kto pozerá na vitrážové okno zvonka, čiže zo svetla do tmy, vidí len obrysy okna. Krásu okna, farby, postavy, umelecké stvárnenie a zručnosť majstrov nevidí. Kto chce vidieť krásu vitráže, musí vojsť dovnútra. Keď pozerá z tmy na vitráž smerom do svetla, vidí jej krásu. Týmto prirovnaním si môžeme pripomenúť známe veci v spojení s Duchom Svätým. Kto pozerá na Cirkev očami zvonka, len ako na ľudský prvok, nemôže Cirkev vidieť správne. Osvojme si pohľad metropolitu Ignatia z Latakíe, ktorý to vyjadril slovami: „V Cirkvi bez Ducha Svätého je Boh ďaleko, Kristus minulosťou, evanjelium mŕtvou literou, Cirkev iba organizáciou, úrad vládnutím, činnosť propagandou, kult oživovaním spomienok a kresťanské správanie morálkou neslobodných ľudí.“ Sv. Róbert Bellarmín napísal takúto definíciu Cirkvi: „Cirkev je zoskupenie ľudí, ktorí sú zjednotení vo vyznávaní tej istej viery a zúčastňujú sa na tých istých sviatosťoch, dávajú sa viesť na to ustanovenými pastiermi a predovšetkým nástupcom Petra, apoštola - biskupom Ríma a celého sveta.“

Pri týchto slovách si uvedomujeme významný okamih Cirkvi, jej založenie. Tak ako sa založenie Cirkvi nestalo naraz, ale Ježiš ju zakladal postupne, ani prijatie Ducha Svätého nie je jednorazovou záležitosťou. Uvedomujeme si, že Duch Svätý bude riadiť Cirkev až do konca čias. Duch Svätý riadil apoštolov a ten istý Duch Svätý koná a chce konať aj cez nás. To predpokladá, že budeme žiť bez hriechu, aby sme mohli počúvať Boží hlas v nás, ale aj v Učiteľskom úrade Cirkvi. Duch Svätý nie je čosi statické, ale naopak, je živý, dynamický, rastie a mohutnie.

On nás nabáda budovať pokoj, šíriť lásku, dávať nádej, liečiť rany po hriechoch. Učí nás znova a znova sa modliť, rozprávať sa s Bohom. Ale tiež sa chce modliť v nás. Vo vzťahu k bratom a sestram sa Duch Svätý prejavuje našou činnosťou, akou je ochota, úprimnosť, spravodlivosť... V týchto skutkoch v nás pôsobí. Je správne, že nechceme mlčať, ale zvnútra svojho srdca nahlas voláme: „Príď, Duchu Svätý, a naplň nás svojimi darmi!“

Blahoslavený pápež Ján XXIII., keď sa pred smrťou lúčil s biskupom, ktorý ho učil po anglicky, povedal: „Odchádzam tam, kde jestvuje iba jedna reč, reč lásky.“ Nech aj nás riadi Duch Svätý, nech nás vedie k cieľu, kde budeme večne žiť lásku.

Eubomír Stanček

2

Násilie nie je odpoveď

Stojíme pred obrovskou úlohou. Dá sa vyriešiť jedine vtedy, ak budeme myslieť ináč, keď sa rozlúčime s prevládajúcimi ideami o moci a peniazoch, o zmysle a stvárnení života. Náš vzťah k prírode musí byť prirodzenejší a naše správanie k ľuďom musíme poľudštiť.

Ako sa môžu ľudia zmeniť? V nijakom prípade nie násilím. O tom nás presvedčajú dejiny všetkých násilných revolúcií. Násilie proti násiliu plodí ešte viac násilia - ako špirála bez konca. Násilie nikdy neprinesie mier, iba ak pokoj na cintoríne. Nepravosť nemožno odčiniť násilím, zlo nemožno napraviť zlom.

**Temnota sa nedá zahnať temnotou. To dokáže iba svetlo.
Nenávisť sa nevylieči nenávisťou. To dokáže iba láska.**

Phil Bosmans „Z lásky pre teba“

Úmysly Apoštolátu modlitby Jún 2007

Všeobecný: Aby Boh ochraňoval námorníkov a všetkých, čo cestujú po mori.

Misijný: Aby Cirkev v severnej Afrike svojou prítomnosťou a skutkami bola svedkom Božej lásky voči každému jednotlivcovi a všetkým národom.

Úmysel KBS: Aby nás Duch Svätý, božská osoba Najsvätejšej Trojice, posilňoval vo viere, nádeji, láske a jednote.

Spovedanie pred prvým piatom

Utorok od 17:00 Streda od 17:00

Štvrtok od 17:00 Piatok od 16:00

Sväté omše v 8 týždni cezročného obdobia

28.V. pondelok

17.00 Za všetkých starých a chorých našej farnosti

29.V. utorok

18.00 + Fridrich Stojkovič, manž. Vilma a ich rodičia

30.V. streda

18.00 + Štefan Fajkus, manž. Magdaléna, synovia a zať

31.V. štvrtok

18.00 + na úmysel

1.VI. piatok - prvý piatok

18.00 + Štefan Hrdlovič a manž. Petronela

2.VI. sobota

10.00 Slávnosť Prvého Svätého prijímania

18.00 + Jozef Granec, manž. Helena a deti Miroslav a Vierka

Upratovanie kostola č.d. 28 - 51

3.VI. Najsvätejšej trojice

8.00 na úmysel

9.15 **Slávnosť posviacky nášho chrámu – za farníkov**

Liturgický kalendár

28.V. pondelok	Svätodušný pondelok
29.V. utorok	sv. Maxim, biskup, sv. Uršula Ledochowska
30.V. streda	sv. Felix, pápež, sv. Zdislava
31.V. štvrtok	sv. Petronela, panna a mučenica
1.VI. piatok	sv. Justín, mučeník
2.VI. sobota	sv. Marcelín a Peter, mučeníci

Keď sa teda zhromaždíte v deň Pána, lámate chlieb a vzdávajte vďaky. Ale najprv sa vyznajte zo svojich hriechov, aby bola vaša obeta čistá. Ten, kto má spor so svojím blížnym, nech sa s vami neschádza, kým sa nezmieria.

Didaché

VYZNANIE HRIECHOV

Až na konci 19. storočia bol objavený spis nazvaný Učenie dvanástich apoštolov (Didache), ktorý pochádza z konca prvého alebo zo začiatku druhého storočia, z prostredia kresťanov pochádzajúcich zo židovstva. Je pre nás cenným svedectvom o živote prvotnej Cirkvi, je považovaný za najstarší „katechizmus“ poapoštolských čias. Z citovaného úryvku je zjavné, akú dôležitosť pripisovali prví kresťania súvislosti medzi pokáním, zmierením a slávením Eucharistie.

Dodnes máme v liturgii tzv. úkon kajúcnosti, v ktorom nás kňaz vyzýva, aby sme si uvedomili vlastnú hriechnosť, vyznali konkrétne hriechy, a tak aby sme sa stali schopnými sláviť, tajomstvo Eucharistie.

Táto pomerne krátka chvíľka na začiatku svätej omše má pre duchovné prežitie Eucharistie veľký význam. Bohužiaľ, vyjde naprázdno a bez úžitku pre toho, kto nie je zvyknutý zamýšľať sa nad vlastnou hriechnosťou v každodennom živote, spytovať si svedomie a denne prosiť o odpustenie.

Nejde tu však len o akékoľvek uvedomenie si hriechnosti, ale tiež o úplné konkrétne zmierenie sa s tými, s ktorými sme sa dostali do sporu alebo sme im nejako ublížili. V reči na vrchu nám Pán povedal veľmi jasne: „Keď teda prinášaš dar na oltár a tam si spomenieš, že tvoj brat má niečo proti tebe, nechaj svoj dar tam pred oltárom a choď sa najprv zmieriť so svojím bratom“ (Mt 5,23-24). Kresťania prvých storočí to zjavne brali vážne: „Kto má spor so svojím blížnym, nech sa s vami nestretáva, kým sa nezmieria.“

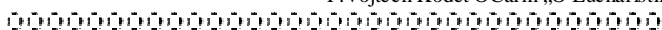
Spomeňme si na tie slová, keď si opäť prideme do kostola oddýchnuť od niektorých blížnych, alebo keď sa pristihneme, ako uhýbame pohľadom, aby sme si nemuseli pri znaku pokoja s niekým podať ruku.

Známa, našťastie nie častá situácia: konečne sa vraciate domov z práce, vojdete do vchodu, privoláte výťah ... a nič, niekto zas nezatvoril dvere... Vystúpite pár poschodí pešo. V chodbe stlačíte vypínač, tma. Asi niekto „potiahol“ žiarovku... Vojdete do bytu, zažnete, nič... Je to jasné, vypadol prúd! Chýba vám na každom kroku: nefunguje mikrovlnka ani kávovar, nemožno pustiť televízor, vonku sa stmieva a v byte je tma... Všetko máte a nič nefunguje! Je to ako so zdravím, až keď ho človek stratí, uvedomí si, čo preňho znamená.

Prirovnávať túto dobre známu situáciu s príchodom Ducha Svätého je možno trochu zjednodušená, no zato výstižná analógia. Nezdá sa vám, že je to s nami jednotlivcami i s cirkevnými štruktúrami často podobne, ako keď vypnú prúd? Máme svoj osobný modlitbový režim, zbožné praktiky a zvyky, máme farské rady, organizácie, robíme prednášky a konferencie, pastoračné plánovanie, máme pozakladané združenia a nadácie... A predsa sa neraz zdá, akoby sa nič nedialo, akoby to išlo kdesi „ponad hlavy“, mimo reálneho života - chyba tomu všetkému duch či oduševnený človek. Ani najlepší aparát bez napojenia na tajomné elektrické prúdenie nič neznamená. Duchovný život bez Ducha Svätého nie je možný.

Keď však porovnávame Ducha Svätého s elektrickým prúdom, treba dodať aj niekoľko spresnení. V jeho prípade nie je chyba v centrále: Kristus nám ho prisľúbil, poslal a stále posielal. Krstom a birmovaním je s nami nerozlučne spojený, je „dušou našej duše“. Ak sme predsa ako „vypnutí“, na vine je naše spojenie s ním. A tu už uvedené prirovnanie pokrívka: na rozdiel od elektrospotrebičov sme slobodní ľudia, s myslou zaplavovanou tisícmi podnetov. V tom všetkom si udržať spojenie s Duchom nie je ľahká úloha. On hovorí v tichu, prihovára sa priamo srdcu človeka. Jeho pôsobenie je nenápadné, a predsa podmanivé, silné. Treba sa naučiť oddať sa mu, nechať sa ním viesť či niesť. A to chce skúsenosť o nič menšiu, ako naučiť sa plachtiť vo veterných víroch; chce to cit i silu zároveň a hlavne dlhodobým cvičením nadobudnutú skúsenosť. No nie je to nemožné. Treba vedieť zastať, počúvať a potom nevzdorovať. Veľmi naliehavo. Naše zbožné praktiky, cirkevné štruktúry a všetky tie samy osebe dobré a osožné veci inak zostanú neúčinné, ako keď vám doma vypadne prúd.

Zošli svojho Ducha, a všetko bude pretvorené - otvoreme sa mu a obnoví sa tvárnosť zeme!

KARIÉRA Mariana sa narodila v roku 1913 v šľachtickej rodine v Maďarsku. Detstvo prežila s rodičmi na zámku - obklopená slúžkami, domácimi učiteľmi, vychovateľkami, lokajmi a kočišmi. Jej babka, ktorá bývala s nimi, naliehala, aby si na cesty vždy vzali svoju osobnú posteľnú bielizeň, pretože považovala za nedôstojné spať v bielizni, ktorú používajú obyčajní ľudia.

Počas štúdia vo Viedni sa stretla s mladým a šarmantným viedenským študentom medicíny. Zamilovali sa a hneď sa aj vzali, hoci mala ešte len osemnásť. Ich manželstvo však trvalo len rok. Mariana sa potom vrátila do Viedne a začala svoju kariéru ako herečka. Počas konkurzu na istú hru sa stretla so šikovným nemeckým režisérom Ottom Premingerom. Onedlho sa vzali. Hneď nato odišli do Ameriky, kde Otto začal sľubnú kariéru filmového režiséra. Nanešťastie, v Hollywoode sa Mariana dostala do zlej spoločnosti. Začala žiť hýrivým spôsobom života. Keď sa to Otto dozvedel, rozviedol sa s ňou.

Mariana sa vrátila do Európy a ako veľká dáma sa usadila v Paríži. V roku 1948 sa v novinách dočítala, že Albert Schweitzer, muž, o ktorom čítala už ako malé dievča, bol na jednej zo svojich pravidelných návštev v Európe a niekoľko dní sa mal zdržať aj v Gunsbachu. Zatelefonovala jeho sekretárke, ktorá jej na ďalší deň sprostredkovala stretnutie s Dr. Schweitzerom. Keď prišla do Gunsbachu, zistila, že je v kostole a hrá na organe. Šla tam za ním. Počúvala ho a obracala mu noty. Po skončení skúšky ju pozval domov na obed. V ten večer Mariana vedela, že našla to, čo celý život hľadala. Počas jeho pobytu v Gunsbachu sa s ním stretávala každý deň a keď Dr. Schweitzer odchádzal do Afriky, pozval ju, aby prišla do Lambarene za ním a pracovala v nemocnici.

Mariana tam naozaj odišla - a našla samú seba. Tam v Lambarene sa dievča, narodené na zámku a vychované ako princezná, zvyknuté na prepych a pohodlie, stalo služobníčkou Ježiša Krista. Vymieňala obvazy, kúpala deti, krmila malomocných... Konečne našla pravú slobodu.

Vo svojom životopise napísala, že tu našla všetko, po čom túžila. Nemohla získať „všetko“, čo by ju uspokojilo a dalo jej životu zmysel, kým sa o všetko, čo mala, nepodelila.

Keď v roku 1979 zomrela, jedny americké noviny doplnili oznam o jej úmrtí týmito Marianinými slovami:

„Albert Schweitzer povedal, že na tomto svete sú len dve skupiny ľudí - tí, čo pomáhajú a tí, čo nepomáhajú. Ja patríam medzi tých prvých“.

Jedno viem: Skutočne šťastní ľudia sú len tí, ktorí hľadali a našli spôsob, ako môžu slúžiť.

Albert Schweitzer

Svätá Mária Uršula Ledochowska
29.máj

„Vedieť iba milovať! Nechať sa spaľovať láskou!“
Tieto slová napísala ešte pred zložením rehoľných sľubov

24-ročná Júlia Ledochowska, novicka z uršulínskeho kláštora v Krakove, ktorú 18. mája jej krajan pápež Ján Pavol II. slávnostne pripíše do zoznamu svätých.

Júlia sa narodila 17. apríla 1865 v Dolnom Rakúsku, v rodine, z ktorej vzišli mnohé významné osobnosti. O dva roky staršia sestra Mária Terézia, zakladateľka Kongregácie sestier sv. Petra Clavera, bola blahorečená 19. októbra 1975, a mladší brat Vladimír sa stal 26. generálnym predstaveným Spoločnosti Ježišovej.

Júlia vyrastala v náboženskom ovzduší plnom lásky. Ako 21-ročná vstúpila do uršulínskej rehole v Krakove a roku 1899 po zložení rehoľných sľubov prijala meno Mária Uršula od Ježiša. Ako sa ukázalo, mala veľký učiteľský a vychovateľský talent a bola citlivá na potreby mladých, ktorí žili v ťažkých sociálnych, politických a morálnych podmienkach. Keď si ženy v krajine vydobyli právo vzdelávania na univerzitách, podarilo sa jej založiť prvý internát pre študentky. Mladé ženy tu okrem vhodného ubytovania získali aj solídnu náboženskú výchovu. S požehnaním pápeža sv. Pia X. vycestovala sestra Mária Uršula roku 1907 s ďalšou rehoľníčkou do Ruska. V tom čase išlo o odvážny krok na nepriateľské územie. Obe cestovali v civilnom odevu, lebo náboženský život bol zakázaný. V Rusku na žiadosť sanktpetersburského farára prevzala správu nad internátom poľských študentiek v exile. V blízkom Fínsku založila penzionát a podľa anglického modelu aj školu pod holým nebom pre chorľavé dievčatá.

Pre zasvätený stav a rakúske občianstvo bola prenasledovaná ruskou políciou, preto na začiatku prvej svetovej vojny musela opustiť Rusko a uchýliť sa do Štokholmu. Sústredila sa najmä na pomoc obetiam vojny a na ekumenizmus. Dom tamojších uršulínok sa aj jej pričinením stal miestom, kde našli oporu všetci ľudia bez rozdielu konfesie. Sestra Mária Uršula bola vždy veľkou patriotkou, no v tom čase pochopila, že láska k vlasti a k národu nemôže byť prekážkou vo vzťahu k ľuďom iných národností či politického presvedčenia. Jej politikou bola láska. Roku 1920 sa spolu s ďalšími sestrami v sprievode početnej skupiny vojnových sirôt a emigrantov vrátila do Poľska. Kongregácia sa čoskoro rozšírila a v plnej miere obnovila svoju činnosť na poli vzdelávania a výchovy.

Sestra Mária Uršula zomrela vo veku 74 rokov 29. mája 1939 v Ríme. Pápež Ján Pavol II. ju 20. júna 1983 v Poznani vyhlásil za blahoslavenú.

Spracovala KATARÍNA ŽÁKOVÁ

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Všetuku